

A sakál évada

*Hol van a hegy,
hol a kőtáblák,
hol a szó, mely hitet ad,
emberhez méltót?*

*Hol van a puszta,
melyben negyven nap
akaratot szül,
hol a látnok,
kiben az akarat tetté érik,
s ki magányából megtérve
népet talál?*

*És hol van a nép,
mely másnapos tántorgásában
még józanító ígét remél?*

*Buggyant izgalmaitokban
vihogjatok csak a költőn
– ezen „anakronizmuson”–
őt nem vakítja
a lakályos puszta délibábja,
ő az, ki újra értelmet ad
a kisavazott, centrifugált, szintetizált,
maghasított, kívánatosná csócsált szónak,
mely a fúga bársony tónusában
szétsugárzik majd a térben,
mint sok milliárd éve
elhalt pulzárok fénye.*

Alkony, madárhanggal

Malátaillat a sörgyár körül,
márvány, s krómozott fémlapok
verik vissza a megtörő fényeket
az irodaház üvegfalán túl,
hol takarítók mint pantomimtáncosok
hajlonganak a falanszter-színpadon,
az aszfalton fény és hangorgia,
kipufogógáz maró szaga,
s tör előre, mámorittasan
a lengéscsillapított, légkondicionált,
acél- , nikkeldiadalmenet,
tülkölve fröccsenti a járdára
az elartikulátlanodott tömeget.

Te ott állsz szemben,
az út túlfelén,
én meg itt,
nézelődünk közönyösen,
s olykor összefonódik tekintetünk.
Kamaszok suhannak tova görkorcsolyán,
kigyózva kerülgetve a járókelőket,
aztán te elsétálsz mellettem,
rám még csak röpke pillantást sem vetve,
így hát megmaradsz, megmaradok idegennek.

Kavargó esőfelhők úsznak el
a toronyházak felett,
s a parkban fel-felrikkant egy madár
– hangjában időtlen mocsarak
alkonyati nyugalma –
misztikus üzenetével e komputerizált világ
hitehagyott emberét megborzongatva.

Pax americana

Felzabálnak múltat, jelent és jövőt,
„fogyasztanak” és így lőn:
világosság és létüknek értelme,
mehetnek másnap a plázába
újabb izgalomra, dőzsölésre.

Habár lélek és értelem fuldokol
e csámcsogó mocsárban,
kultúrnépnek véli magát e horda,
s ha valamely nép másként gondolja,
IMF-, CIA-ügynök vagy B 52-es tanítja!

Van pribékjük, ezer,
aki mindent követ,
Londonban, Tűzföldön,
Budapesten... ügyel,
hogy a nép ne gondoljon másra,
csak dőzsölésre, fogyasztásra.

Van tejútnyi cifra szemét:
Calvin Klein s Ella Bache...
lopja meg a szemét,
Warner Brothers
veszi el az eszét.

De így is akad
átalkodott makacs.
Köti magát: ígérjenek vagyont,
ő biz nem lesz fogyasztóbarom,
de marad zulunak, magyarnak, dánnak:
s a reuterok mindjárt fasisztáznak!

Gyors híre kel a bűnnek:
„Szenátus vessen arra követ –
aki bennünket nem követ!”,
küldi parancsát a követ
– az éber, héber némben.

Bölcsek írják alkotmányba már,
hogy mi a csámcsogási szabály.
S ha e földön mégis lenne
felforgató, zavarodott elme,
akinek van hozzá mersze,
hogy neki ne kelljen e béke:
azt gumibot tanítja rendre!

Foglalják már a szabályt
törvénybe, alkotmányba,
vivat pax americana,
vivat pax americana...!

2002. július. 29.
Brisbane
Ausztrália